

bejdsbetingelse. Saafremt der ikke gives disse to Grupper af Personer Adgang til at oppebære den ekstraordinære Fortsættelseshjælp, vil de være henvist til at søge Hjælp fra Kommunen. Dette anser Regeringen i den givne Situation ikke for rigtigt, og man har derfor stillet Forslag om, at Kasserne kan beslutte at give ogsaa disse Grupper af Personer Adgang til den udvidede Fortsættelseshjælp.

Om Baggrunden for selve den Lovanordning, hvortil Tilføjelsen er gjort, og den dertil sig sluttende Lovanordning af samme Dato vedrørende midlertidig ekstraordinær Hjælp til ikke arbejdsløshedsforsikrede ledige Arbejdere oplyste Ministeren, at »da vi i Begyndelsen af dette Aar fik de skærpede *Restriktioner for Anvendelse af Brændsel og elektrisk Kraft*, gav dette sig Udslag i en betydelig *Forøgelse af Arbejdsløsheden*, saaledes at mange Arbejdere enten helt mistede deres Arbejde eller maatte arbejde paa nedsat Arbejdstid ved Etablering af Arbejdsfordeling i Henhold til Arbejdsfordelingsloven. Efter Forhandling med de politiske Partier blev der opnaaet Tilslutning til, at der i Lighed med de Foranstaltninger, der blev truffet ved Slutningen af forrige Verdenskrig, midlertidigt kunde ydes forskellige Tillæg til den forsikringsmæssige Arbejdsløshedsunderstøttelse og til Hjælpen i Henhold til Forsorgslovens § 297, Stk. 2. Reglerne om disse Foranstaltninger har Gyldighed for Tiden 1. April—30. September 1945. Statskassens samlede Udgifter ved Lovanordningen om Hjælp til arbejdsløshedsforsikrede og arbejdsfordelte er anslaaet til ca. 53 Mill. Kr.«.

Den Merudgift, som Tilføjelsen vil medføre, er for Statskassens Vedkommende anslaaet til 2,4 Mill. Kr.

Under Sagens Behandling i Folketinget pegede *Rager* (R. V.) paa, at Bestemmelserne om midlertidig ekstraordinær Arbejdsløshedshjælp m. v. forudsatte en effektiv Arbejdsanvisning, ligesom han gjorde opmærksom paa det uheldige i, om disse Bestemmelser gav Anledning til Misbrug. Det var næppe sket i mange Tilfælde, men man havde en Gang imellem hørt om Udtalelser, der tydede paa, at enkelte Arbejdsløshedskassemedlemmer saa noget forkert paa disse Bestemmelser. *Jens Johs. Hansen* (D. K.) mente ikke, at man kunde tage Hensyn til Udtalelser af mere tilfældig og letsindig Art, selv om man naturligvis ikke var glad for den Slags Udtalelser. Hvis der var Folk, der ikke vilde arbejde, naar de i Arbejdsløshedsperioder oppebar op imod fuld Erstatning for tabt Arbejdsfortjeneste, havde de ikke Krav paa fortsat Understøttelse. *Arbejds- og Socialministeren* fremhævede, at det vilde være Synd og Skam, om der forekom nogen Art af Misbrug. Om saadanne forelaa der da heller ikke Antydning af Beviser, blot nogle letsindige Udtalelser. Hele det danske